

по-хитаръ отъ него. Давията, както са видѣше, щеше да изиграе онзи бѣлгаринъ, и Хаджи Ничо измислилъ адско сръдство, само и само да побѣди своятъ противникъ. Първата причина, която заставила Хаджи-ята да са земе за пай-крайните сръдства била тая, че той не билъ наученъ да губи; а другата, — той съ сичкото си сѣрце и душа желалъ да унищожи единъ такавъ конкурентинъ, който билъ по-достоеенъ отъ него. Ничо подкупилъ единъ хайдутинъ и пратилъ го да убие своятъ противникъ. Но и въ самото убийство Ничо постѣпилъ Хаджи Ничовски; той общалъ на убиецътъ сто жѣлтици, а когато убиецътъ извършилъ своята обязанность, то получилъ само трпесетъ, и то съ голѣми мѣки. — „Вие ми казахте, че ще ми дадете сто жѣлтици,“ казалъ хайдутинътъ. — „Земи парите и върви си, ако не щешъ да та предамъ на полицията,“ рѣкалъ Ничо. —